Ч. 271. Пятниця 16 (3) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — З Росиї.

З вчерашних телеґрамів звістно вже, що чеські радикали зробили велику бучу, коли мав промавляти президент міністрів бар. Бінерт, мимо того говорив президент міністрів серед крику і стуку як слідує:

Кілька разів, коли я мав честь промовляти в тій вис. Палаті о реформі реґуляміну, вказував я на то, що розходить ся о важну справу передовсім для самого парляменту, котрому він має забезпечити свободу в роботі на будучність. Думаю, що в теперішних відносинах не можу уважати ся за управненого до вказуваня з сего місця специяльно на інтерес, який, розуміє ся, мусить мати кожде правительство в залагодженю сеї справи. То однак вільно мені заявити, що скоро в сій палаті прийде до ухвали продовжуючої реформу реґуляміну, постараю ся, щоби проєкт того закона був також як найскорше залагоджений і в Палаті панів та ще в пору одержав правну власть.

Промовляв ще серед криків пос. Іро а відтак пос. Ґесман, котрий іменем християньских суспільників заявив, що єго партия була завсігди за реформою реґуляміну і тішить ся, що також давні противники нині за нею заявляють ся. Бесідник висказує лиш жаль з причини, що не прийшло до ухваленя остаточного постійного реґуляміну, котрий усунув би всі неправильности в наших парляментарних відносинах.

Пос. др. Евг. Петрушевич доказував, що національні меншости вважають обструкцию за оруже в боротьбі народних прав. Русини, хоч їх положенє є так гірке, ужили сего оружя тільки раз. Не ходить їм о обструкцию, але о можність оборони в розпучливім положеню. Палата в наслідок реформи реґуляміну перестала бути прибіжищем всїх народів. Не реґулямін є причиною злих парляментарних відносин, але неполагоджене національних спорів і неприхильне становище правительства до парляменту.

Опісля промовляв п. Вайденгофер і п. Хоц, а сей послідний поставив внесенє, щоби над реформою реґуляміну перейти до порядку дневного. — Дальше промавляв пос. Ґломбиньский, котрий доказував, що Коло польске виступало завсігди за реформою реґуляміну, отже й тепер буде голосувати за законом, який єсть предметом нинішних нарад, а на будуче буде підпирати всякі змаганя стремлячі до реформи реґуляміну.

По промові Гайна ухвалено 199 голосами против 75 внесене на замкненє дискусиї, а по промові ґенеральних бесідників Фукса і Зайця та звітника Штайнвендера відкинено внесенє пос. Хоца і ухвалено закон о продовженю на рік обовязуючої сили провізоричного реґуляміну Палати. Остаточно ухвалено сей закон і в третім читаню.

Відтак слідували інтерпеляциї. Посол Трильовский в запитаню до президента о знущаню ся над політичними вязнями в Сибіри зазначив, що було би на часї, щоби такий борець о свободу як др. Крамарж забрав голос і запротестував против такого зьвірства. Бесїдник звертає ся з запитанєм до президента Палати, чи не схотів би заняти становище против такої лютости, котра обурює цілий цивілізований сьвіт.— Президент відповів, що тою справою може заняти ся Палата послів і може єї обговорити в спосіб предвиджений в реґуляміні, але форма запитаня до президента не єсть відповідна, бо президент не може в сій справі нїчого вдіяти. — Пос. др. К. Левицкий порушив справу признаня послам з Галичини стоячим поза Колом польским двох мандатів до спільних делеґаций. Президент заявив, що він в сій справі не може

Реґіна.

Оповіданє з француского.

Розбирано одного дня в тіснім кружку знакомих, справу вже тілько разів порушувану моралістами: чи отець або муж має право впливати при помочи завіщаня чи устного вислову послідної волі на будучу судьбу серця жінки або дочки?

Всі згодили ся на те, що розпоряджувати чувствами чийогось серця єсть одною з найбільше небезпечних річий, на яку може здобути ся людске єство, хоч би єї наміри були найчистійші і найблагороднійші.

Нікий п. Декомб, нотар з околиць Парижа, забрав голос.

— В часї моєї служби мав я кілька примірів такої неосторожности і старав ся все здержати тих моїх клієнтів, котрі хотять мене слухати, від подібних розпоряджень. Ті, котрі не хотять слухати, бувають часто причиною великих нещасть. Найбільше сумний случай, до котрого я був також вмішаний, так представляє ся:

В часах, коли я був першим депендентом в моїм теперішнім бюрі, принимано мене досить радо в товариствах нашого малого місточка, котре хоч лежить близько Парижа, має цілковитий вигляд провінциї. Я любив танцювати, умів грати несогірше кадриля або вальця, мав двацять пят літ, словом, маючи двіста франків пенсиї з дому, а крім того мале занятє, стремів я лише до того, аби займити колись місце мого принципала, п. Ґобен і був вповні щасливий.

Молодий депендент без маєтку звичайно займає ся паннами на відданю. А було їх досить в нашім товаристві. Були милі, були богаті, були навіть і хороші. Однако я не потребував перетанцювати кілька вечерів, аби дійти до пересьвідченя, що доля не все складає всї ті прикмети на одну головку. Однако я належав до спокійних молодців, не вимагаючих. Я був вічливий зі всіми, але старав ся бути здалека і не вдивлювати ся надто в хороші очи тих паняток. Я вибрав одну, котра не звертала великої уваги на себе, бо була несьмілива і не мала впадаючої в очи уроди. Оженив ся з нею і пять літ пізнійше принесла менї у віні бюро пана Ґобен. Я був вповні щасливий з нею сімнацять літ, на жаль — за коротко!...

Пан Декомб замовк на хвилю, роздумуючи над спомином, яке в нїм обудило ся. Відтак говорив дальше:

— Найблизший з моїх приятелів, Гувелен, адміністрацийний урядник, не пійшов. Не маючи сам ні гроша, залюбив ся в найменше заможних зі всіх наших знакомих, в панні Реґіні де Тілїєр, дочці бувшого капітана від піхоти, спенсионованого по війні. Капітан де Тілїєр був вдівцем; єго дочка розпоряджаючи емеритальною пенсиєю і пенсиєю почетної леґії свого вітця, рядила домом з великою ощадностю. Мушу додати, що Реґіна була пречудною брунеткою і що Гувелен, також дуже хороший хлопець, так їй подобав ся, що через него відкинула сьвітлу партию, молодого Кубер, сина заможного промисловця в тім місті... Стало ся то очивидно на великий жаль пана де Тілїєр.

Починаєте догадувати ся, правда, що дальше стало ся? Пан де Тілїєр в шістьдесятім пятім роцї дістав першого атаку апоплексиї, по котрім полишив ся єму параліж в правій руцї, хоч ум нічого не потерпів. Реґіна заходила ся коло вітця з найбільшою ніжностию і печаливостию та пожертвованєм; але сїм місяців пізнійше другий атак позбавив капітана житя.

Полишив дочку без ніяких средств до житя. Завіщанє, найдене в теці, висловлювало неспокій і побоюванє о дальшу судьбу одинокої дитини. Поручав єї одному із своїх приятелів, високому достойникови в ґенеральнім штабі і кінчив тими словами:

„Коли моя дочка Реґіна бажає, аби я спокійно спочивав в гробі, прошу єї, аби відкликала свою первістну постанову і віддала ся за п. Франсоа Кубер, котрого поважаю і щиро люблю...“

Реґіна зробила як геройка, заявила Гувеленови, що мусить єї виречи ся і віддала ся за Куберта. Я сам пригадую собі дуже добре, писав контракт. Мав я тоді таке мягке серце, що сльоза упала мені з ока на саму середину аркуша паперу, за що одержав строгу нагану від пана Ґобен.

Реґіна стала панею Кубер. Була заможна, мала діти. Той Кубер, в сути річи був дуже

нічого вдіяти, бо вислід виборів зависить від виборчої борби партий, але він повідомить о тім инших репрезентантів з Галичини, щоби они, о скілько се можливе, розглянули і увзглядняли то жадане.

Засідане закрито о 3-ій год., а слідуюче назначено на нині.

Ситуация парляментарна представляє ся тепер як слідує: Парлямент закінчить свої наради завтра а найдальше в суботу. Сесия не буде відрочена, лиш президент Палати послів повідомить, що реченець слідуючого засіданя подасть на письмі до відомости.

Палата панів збере ся 19 або 20 на засідане для залагодженя провізориї буджетової, реформи реґуляміну, закона о касах хорих і справи судівництва консулярного. Спільні делеґациї будуть скликані на день 28 грудня до Будапешту. На президента австрийської делеґациї призначено пос. Бернрайтера.

На оногдашнім засіданю українського парляментарного клюбу розповів др. К. Левицкий, що запрошений президентом міністрів в дуже пильній справі, явив ся у него в товаристві заступника голови пос. Окуневского. Бар. Бінерт заявив президиї клюбу, що Цісар приймаючи димісию кабінету, поручив єму тимчасово вести аґенди правительства до кінця сего року. На запитане, що буде з нашими справами, іменно зі справою університетскою і годівельними субвенциями, бар. Бінерт відповів, що справа креованя українського університету є нині справою великої політичної ваги. Однак теперішний его кабінет є кабінетом переходовим, котрий не має права і не може займати ся справами дальшими і справами більшого політичного значіня. Міністерство може тепер займати ся лише біжучими справами, а за таку уважає справу інскрипциї в львівскім університеті. Сю справу правительство буде старати ся як найскорше полагодити і користно для руских студентів. Міністер просьвіти вже дістав від президента міністрів відповідне порученє. Справу годівельних субвенций переведе правительство в цілости, бо сю справу уважає за справу біжучу і засадничо вже порішену. Розходить ся лише о виконане і правительство полагодить справу остаточно в як найкоротшім часі.

Дальше заявив бар. Бінерт, що справа банку не є пагла, бо она опізнить ся також в угорскім соймі, отже в нашім парляменті она поки що може відпасти з порядку дневного. Зате мусить бути полагоджена як найскорше буджетова провізория, справа реґуляміну палати послів і договір з Сербією. Бар. Бінерт закінчив просьбою, щоби український клюб не робив єму в сих справах трудностий.

Комисия буджетова, в котрій промавляв і пос. др. Окуневский, **ухвалила провізорию буджетову на 3 місяці** а також і позичку інвестицийну у висоті 109 міліонів корон. Зато счеркнено позичку амортизацийну у висоті 25,084.000 кор. Запомогу для Тов. плавби по Дунаю, ухвалено а запомогу для Тов. Австро-Амеріканa відкинено 19 голосами против 17. Внесене о континґенті спірітусу взяв референт назад. Ухвалено резолюцию пос. Крамаржа в справі розширеня сіти телефонічної. Крамарж і Грібар домагали ся виконаня закона о будовах водних доріг.

На оногдашнім засіданю российської Думи поставили социялістичні посли і трудовики (партия праці) інтерпеляцию в справі знущаня ся над політичними вязнями головно у Волоґді і в якійсь місцевости, котрої назву телеграми не подали докладно. В тих вязницях страшно катовано і бито політичних вязнів, так, що они, щоби їх не мучено, самі собі смерть робили. Так убийник Плевого сам собі житє відобрав а у Волоґді так бито 100 вязнів, що половина з них тепер лежить недужа. Дума відкинула пильність сего внесеня 121 голосами против 111, а правительство дало слідуючу відповідь, котра вину звалює на самих вязнів, буцім то они не хотіли слухати своїх дозорців і лагодили ся до втечі.

Вязнична управа довідала ся, що революцийні орґанізациї збирають великі суми на приготовлене масової утечі політичних вязнів, особливо в нерчиньскім окрузі, де находить ся Саранчук. Вязні, інтерновані до примусових робіт, дістали почтою значну скількість отруї, мабуть до отроєня дозорців. Сазонов, убийник Плевого, одержав разом з віктуалами книжку, в котрій находило ся 500 рублів. Доходженя виказали, що ті гроші були призначені на увільнене кількох політичних вязнів. З причини тих фактів вязнична управа скріпила також сторожі, щоби вязні не могли порозуміти ся з ніким з двору. Дня 10 ст. ст. падолиста шеф вязниці в Саранчуку засудив на підставі вязничного реґуляміну двох вязнів на тілесну кару. Проти того запротестували три инші вязні, протинаючи собі жили в руках а инші три, між ними Сазонов, зажили морфіну. Сазонов затроєний морфіною помер. Майже всі політичні вязні зажадали зміни постанов про тілесні кари і злагодженя вязничного реґуляміну та ухвалили голодовий страйк. У Волоґді дня 28 падолиста вязні занехали роботу і зажадали мясних страв замість пісних. Аж по 4 днях, коли їм загрожено тілесною карою, взяли ся знов до праці. Одного вязня засуджено на заострене кари. Єго товариші ставили опір дозорцям і серед крику почали вполомлювати двері. За те засуджено 59 з них на висічене різками. Міністер справедливости зарядив в тій справі доходженя.

честним чоловіком і був добрий для неї. А однако Реґіна щасливою не була. Я довідав ся о тім, бо коли Гувелян покинув місто і уряд в адміністрациї, Реґіна перелила на мене, найліпшого приятеля свого бувшого судженого, трохи приязни, яку мала для него. Двацять літ, як довго тревало моє знакомство з панею Кубер, мав я кождого дня докази давної річи, що навіть найчестнійша женщина може додержати віри двом нараз чувствам, котрі з природи річи стоять з собою в суперечности. Реґіна була найвірнійшою жено̂ю свого мужа, але рівночасно ніколи не вирекла ся чувств, котрими колись наділювала Гувеляна. Кубер знав о тім, але єму то не шкодило; був то веселий чоловік, що не любив запускати в ніжні роздумуваня. Позаяк его жена була принадна, добра господиня і дбала о честь домового огнища, то єму вистарчало. Але Реґіна не потішила ся. Рана, яку завдано ей першій любови, ніколи не загоїла ся і що до мене, здогадую ся, що то була одинока причина нервової недуги, в яку по многих літах попала і яка передчасно загнала еї до гробу.

— Істория, котру вам оповідаю, — говорив дальше нотар — подібна до історий многих женщин і я міг би вам навести ще з десять таких самих, котрих я був сьвідком або повірником. Але істория Реґіни мала конець зовсім незвичайний.

Коли бідна женщина зазнала вкінци розкоші вічного спокою, я помагав еї чоловікови в упорядкованю особистих еї паперів. На щасте ми не знайшли ніякого сліду на письмі моральних терпінь, крізь які перейшли. Тайна лишила ся між нею а мною самим. Ми провірили зворушені, що ховала побожно всї дрібні предмети, які належали до покійного батька, навіть записки зі школи Сен Сір, котрі п. де Тілієр переглядав радо в послідних днях своєї недуги. І от, отвираючи машинально один зошит, я знайшов чвертку пожовклого листового паперу, на котрім були написані тремтячим і невиробленим письмом такі слова:

„Перед грозою смерти, яка мене вже на пів здавила, чую, що я не маю права розпоряджати серцем моєї дитини. Зношу послідне розпорядженє мого завіщаня з 18. січня. Реґіна віддасть свою руку тому, кому сама схоче“.

Письмо, як я вам говорив, було письмом початкової дитини... власне письмо капітана, котрий в перерві між двома атаками вправляв ся в писаню букв лівою рукою.

Чи Реґіна дізнала ся за пізно про сю поправку в послідним бажаню батька? Ніколи мені про се не згадувала, отже здогадуюсь, що справді нічого не знала. Правдоподібно папір лежав в зошиті від хвилі, коли капітан его там вложив. Реґіна вправді пильно ховала річи батька, але не було ніякої правдоподібности, щоб заглядала до записків вичеркової ґеометриї.

І ось в який спосіб зломано житє тої неоціненої женщини наслідком точного примінения себе до послідної волї — що кажу? — наслідком фальшивого вислову послідної волї!

Реґіна посьвятила житє для ушанованя похибки!

Признаю, що я був пригноблений моїм відкритєм. Пан Кувер спостеріг моє збентеженє; годі було укрити перед ним ту картку.

Застановляв ся довгу хвилю, заки зміркував, а коли вкінци зміркував, чи знаєте, що мені сказав той чоловік з плачем, бо справді жалоба его була щира:

— Що за щасте, мій дорогий, що за щасте, що Реґіна не знайшла того паперу перед нашим вінчанем!

Новинки.

Львів, дня 15-го грудня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цісар іменував приватного доцента з титулом надзвичайного професора дра Ад. Соловія професором гінекольогії на львівскім університеті. — Міністер справедливости переніс старшого начальника канцеляриї Едв. Белявского з Санока до Перемишля і іменував старш. начальниками канцел.: Станислава Пельца в Тернополи для Сянока а Волод. Ватнера для Стрия.

— **Є. Е. ВПр. Митрополит** гр. Андрій Шептицкий вернув в ночи з втірка на середу щасливо і здорово зі своєї подорожи по Америці, де перебував через 4 місяці серед своїх вірних в Сполучених Державах і в Канаді. Вертаючи домів на Анґлію поступив і до еї столиці, до Льондону. На вість про приїзд свого архипастиря вібрало ся на двірци на его привіт богато сьвітских львівских Русинів і духовеньства під проводом о. митрата Білецкого а вчера явив ся в палаті Митрополита весь львівский гр. кат. клир, іменем котрого о. мітрат Білецкий повитав Митрополита. Опісля завела ся незвичайно дружна розмова, в котрій Впреосьв. Владика ділив ся з присутними своїми вражінями з так довгої подорожи.

— Витайже нам, княже Церкви — кличемо від себе — і жий в добрім здоровлю ще многі літа для добра нашої Церкви і нашого народу. Подорож Твоя, Впреосьвященний Владико, до руских поселенців в новім краю запише ся золотими буквами в істориї нашої Церкви і нашого народу.

— **Ліцитация.** Дня 28 грудня 1910 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Броди публична ліцитация невідобраних товарів як: цукор, мило, образи, фугра, пера, біле, сукно, скло, каміне млиньске, зелїза, вироби деревляні і т. д.

— **З Порохника.** О. Д. Бодревич подав в „Руслані“ до прилюдної відомости: Дня 18 с. м. в навечерие сьв. Николая відограють шкільні діти в салі „Рускої Захоронки“ в Порохнику сценічний образок під заг. „Поява сьв. О. Николая на Руси“. Опісля наступлять співи, декламациї дітвори, а навпослід будуть роздавати ся дарунки, на котрі зволив прислати ласкаво 20 К Вир. о. др. Іван Ґробельский, прелат в Станиславові. В імени дітий складаю на сім місци Вир. о. Прелатови щиру подяку. В сім вівкурсі надїлило Тов „Просьвіта“ стипендию в фонду Вир. о. прелата дра Ів Ґробельского отсих учеників народної школи в Порохнику: Мих. Нижника, Людв. Цяпа, Емилію Осада і Кристину Шуплат, всіх по 10 К запомоги.

— **Дотепні злодії.** Давид Перльмуттер, ювилєр при ул. Сикстуській ч. 18 зголосив ся вчера на полїцию і предложив переписний листок з виводом, котрий одержав онгоди зі слїдуючим повідомленем: „Не придасть ся до нїчого, що лишаєте сьвітло в склепі, бо ми знаємо, що там нїхто не ночує і що то ви сьвітите лиш на пострах. Уважайтеж, бо леда день навідаємо ся до вас. З поважанем: Злодії, розбишаки, Васїньскі“. П. Перльмуттер домагає ся, щоби полїциян заглядав від часу до часу крізь глипку в дверох до его склепу.

— **Дрібні вісти.** З причини переповненя пристанку Лисиничі дирекция зелїзниць державних застановила від 15 до 21 грудня с. р. приймане цїловозових наборів до того пристанку призначених. — Осторожно з 5-коронівками! В однім з шинків при ул. Шайнохи заквестионовано фальшиву угорску 5-коронівку зроблену з цинку. Платничий того шинку казав, що дістав ту монету від якогось робітника. — З Триєсту доносять, що на передмістю Рояно пятьох циганів з револьверами в руках напали на циганьский табор иншої циганьскої ватаги і зрабувавши з каси 28 000 корон, утекли. — До склепу п. Едмунда Рідля при ул. Театральній добули ся онгоди злодії і вкрали значну скількість вина, лїкерів, руму, кави і чаю та 300 кор. готівкою з бюрка. — Зарібника Миколу Паньчишина віддали прохожі в руки полїциї за то, що продавав на улици металеві годинники за срібні. Паньчишин признав ся на полїциї, що жиє з тої торговлї від довшого часу і не видить в тім нїчого злого. — Купчиха з Перемишля, Павля Найманова, закупивши ґалянтерийних товарів за 50 кор, дала їх якомусь хлопцеви, щоби їх заніс на дворець в Підзамчу. Хлопець забрав товари і пропав без слїду. — П. Отто Тори згубив на ул. Ягайльоньскій золотий дамский годинник з трома брилянтиками, а Настя Боднар згубила свою книжку службову. -- Зарібникови Дмитрови Ганковскому вкрадено книжочку Каси ощадности на 21 кор.

— **Войскові конференциї.** У Відни, в цісарскій палатї розпочали ся вчера під проводом Цісаря войскові конференциї, що потревають кілька днів. Участь в конференциях беруть войскові міністри (війни, краєвої оборони і гонведів), ґенеральні інспектори войск, шеф ґенерального штабу, кількох найвисших ґенералів і комендант маринарки. Предметом конференций є важні справи, торкаючі австрийскої армії та справи персональні дотично найвисшої ґенералїциї. Як зачувати, на ріжних начальних становищах мають бути порішені особисті зміни. Між иншими перейде в стан спочинку шеф босаньского правительства ґенерал Верешанін а також мають уступити теперішні команданти корпусів віденьского, краківского і перемиского. Значні зміни наступлять також в командах дивізий і бриґад. Подібні реформи порішають ся також в маринарці. Головна тенденция сих реформ, як відомо — покликувати на становища висших командантів молодих, енерґічних людий. Завдяки сій тенденциї при послїднім авансі в падолистї новоіменовані ґенерал-майори представляють небувале число 60; коли до того дочислити 31 ґенерал майорів іменованих в маю, то число іменованих в тім роцї ґенерал-майорів дійде до 91. В послїдних десятьох роках пересїчне число сих іменовань виносило 55, а найвисше доси звістне доходило до 73. Що для державного скарбу ті особисті зміни і безнастанні пенсіонованя в ґенералїциї є страшним тягаром, се річ загально звістна. — Нині від 10 год. рано відбувають ся дальше войскові конференциї під проводом Цісаря.

Телеґрами.

Відень 15 грудня. На початку нинїшного засїданя палати послів прикликав президент пос. Малїка до порядку за обидливе слово висказане вчера під адресою пос. Верстовка. — Межи вплинами знаходить ся письмо окружного суду в Вадовицях відкликуюче просьбу о видане пос. о. Стояловского. Палата приступила до вибору делєґациї. Вибори відбувають ся дальше.

Петербург 15 грудня. На засїданю сеньорів думи Антонов заявив, що проєкт вилученя Холмщини буде в марті готов.

Петербург 15 грудня. Міністерство комунікациї повідомило ґр. Йосифа Потоцкого, котрий одержав концесию на будову подільскої зелїзницї, щоби усунув ся від управи і зложив єї в руки особи російского походженя.

Льондон 15 грудня. Досп вибрано 223 лїбералів, 251 унионістів, 38 з партиї працї, 62 приклонників Редмонда і 8 приклонників О'Бріена.

Курс львівский.

Дня 14-го грудня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . .	684·—	694·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	450·—	460·—
Зелїз. Львів-Черпів.-Яси	553·—	558·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	550·—	560·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	99 40	100·10
4% листи застав. Банку краєв. .	93 50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	95·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·90	93·60
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·60	93·30
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	93·60	94·10
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	110·—	118·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	88·—	92·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	58·—	62·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	67·—	73·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	39 75	48·75
Йопіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·37	11·49
Рубель паперовий	2·51	2·54
100 марок нїмецких	117·60	118·—
Доляр американьский.	4·80	5·—

— **Найгарнїйшими дарунками для дїтий** і шкільної молодіжи на сьв. Николая, Рiздво і Новий Рік — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту видання Руского Тов—а Педаґоґічного. Купуючи свої рідні видання, учимо наших дїтий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержане шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцеляриї Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послїдній хвили не може канцелярия як слїд виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дїтий в віцї від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дїтий. Для старших знова, для читалень і инших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „Подорож довкола землї“ по цїнї 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся понад 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дїтям місто всяких витребеньок, **книжки** Руского Тов-а Педаґоґічного а зробите тим дитинї приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).